

# Hassan Alp Arslan

- Őirler -

**Yayın Tarihi:**

30.04.2018

**Yayınlayan:**

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

## **İnsandım...isyandım...hüsrandım**

İnsandım... İsyandım... Hüsrandım...  
Kendiyle savaşılan aciz bir kuldum.  
Nefis hapishanesinde bir mahkûm.  
Başına buyruk, önünü göremeyen, sonunu bilemeyen.

İnsandım...  
İdrak kabiliyetimi beyhude mevzularda harcadım.  
Bilinmesi gerekenleri bilmedim, bilmek istemedim.  
Tefekkür dünyasında gereksiz kavgalar ettim.

İnsandım...  
Madde âleminde vardım, mana âleminde yoktum.  
Fikrim dardı, zikrim zarardı, şükürüm hordu.  
Kalbim göremedi, hissiyatım kara noktalarla doluydu.

İsyandım...  
Kendimi devasa sanıp aczimle aciz edeni haczettim.  
Hak'ın dediğini yapmadım, garbın dediğini yaptım.  
Karşı gelmeyi kendime karşı bir başarı sandım.

İsyandım...  
Rüya alemini gerçek sanıp, sanrılarla yaşadım.  
Aklımı yaratanı aklımla küçük ve yok gördüm.  
Kendime güvendim oysa sonunda ölüm vardı.

Hüsrandım...  
Sonumu düşünmeyip mesnetsizce saldırmıştım.  
İlahi kanunu yok sayıp, yapay kanunlara dalmıştım.  
Elimi göğe değil, isyana kaldırmıştım.

İnsanım, isyanım, hüsrانım...

Ve ne oldu şimdi?  
Sadece bir HİÇ.  
Sonsuzluk yolunda bir nokta bile olamamıştım.  
Hiç olmuşum. Ve hiç şekilde kaybolmuşum.

Hassan Alp Arslan

## İstedğini Sor Ama İsrar Etme

İstedğini sor ama ısrar etme.  
Bir kibrit kutusu kadar esrarım kalsın.  
İsrarlama olmasın ısrarların.  
İhtiyacı yok, dilendirme kelimelerini.  
Düşünde gördüklerini düşünme boş yere,  
Ancak dillendir bir öğün kadar.  
Gerçeğe yakın olsun hiç olmazsa.  
Anbean anlat ve biriktir kumbaranı,  
Hiçbir işaret kalmasın soruyla biten,  
Yani istediğini sor,  
Ama ısrar etme...

"neden...? " de.  
"niçin...? " de.  
"bu ne biçim...? " deme.

Olurdu belki deyip,  
Öldürmeye çalışma sakın,  
Öldürülmüş duyguları.

3 kez "boş ol" de  
İsyanlarını boşa zihninden.  
İçinde kalıp ilerde patlamasın.  
Önce bir dağ bul kendine,  
Bulutlarla birleşip de,  
Üzerine ağlamasın.

İstedğini sor,  
İstersen hayra yor,  
Bilirim adama kor,  
Ama ne olur ısrar etme.  
Esrarımı ısrarınla bitirme.

Şimdi gözlerini kapa,  
Lapa lapa kar yağın bu şehre,  
Zihninden bir tutam nisyan sun,  
Anladım ki her güneş açışında,  
Sen, benle bir olup kayboluyorsun.

Hassan Alp Arslan

## **Köle Olmayı Becerebilenlerin Kölesiyim**

Ufkumun alabildiğince hayalleri, sessizliği bastırırken sensizlikle,  
Umudumun peşinden koşan, bilinmezliğin bir kölesiyim.

Organlarımın algılamakta aciz kaldığı, ruhumun derinliklerinde gizli kalan,  
Nedenlerin, nasılların, cevabını arayan soruların kölesiyim.

Ruhu ispata gerek yok, görmek bile bazen ikna etmez insanı,  
Görmeyi bilmeden görüyorsa gözler, görmeyi görmeden görenlerin kölesiyim.

Sonsuzluk an kadar yakın, son kadar uzak. Bir yerden başlamak gerekiyorsa sona,  
Ve başlangıç sonunda bitecek ise, sonu başta arayanların kölesiyim.

İnanmak anlamayı istemekte gizli, anlamayı istemeden inanmaz insan.  
Akla güvenme, akıl her şeye akıl erdiremez, akıl ile fikri bir yürütenlerin kölesiyim.

Ölmek için azda olsa yaşamak gerekiyor, yaşamak içinse var olmak,  
Varlık ile yokluk arasında, var olmayı yok olmaya tercih edenlerin kölesiyim.

Hasta isen kendine doktor arama, kendinden iyi doktor yoktur sana,  
Her bulduğum ilacın değil, derdime çare olan ilacın kölesiyim.

Boşluğu boşlukla doldurmaya niyetin varsa, önce boş olmayı öğren,  
Öyle dolular var ki boş olamayan. Dolmadan önce boş olmayı bilenlerin kölesiyim.

Köle olmak gerek, en köle olmak, Bulmanın şartı budur arıyorsak eğer,  
Ve ben, gerçekten köle olmayı becerebilenlerin kölesiyim.

Hassan Alp Arslan

## **Onlar Adına Mahcubuz**

Söylenemez kelimelere acıkıyoruz.  
Yiyoruz... Olmadık acılara kıyıyoruz.

Meydan dayağı atmak istiyoruz bir öfkeyle,  
Ama eziliyoruz, ezici çoğunluktan olmamıza rağmen,  
Kendi altımızda yine biz kalıyoruz. Ağlamıyoruz, gülüyoruz.  
Ötekileştirilmiş inancımıza yapılanları hep ötelere bırakıyoruz.

Belki de biz buna mecburuz.  
Onlar adına mahcubuz.

Hayatı yatırmışız bir süreliğine,  
Uyanmasını bekliyoruz bir kürenin üstünde,  
Düşlerimize dahi düşmanlık besleyip, içinde büyütenler var ya,  
Onlar için üzülüyor, onlara hakkımızı veriyor,  
Ama HAK'ımızı vermiyoruz.

Hassan Alp Arslan

## **Ram Ediyoruz Ey Ramazan**

Gün gün günahlar ah çektiriyor.  
Gün ahını aldıklarımızın günahını çekme zamanı.

Ram ediyoruz hüsn-ü zan ile ramazana.  
Ram ediyor iken sana, rahmetsiz bırakma bizi.  
Bari sen su-i zan ile yaklaşma bize.

Elimizden gelen, elimizden alınanların bize kaldığı kadarı.  
Kâfi gelmiyor biliyoruz.  
Ama kâfir de değiliz, biz buna güveniyoruz.  
Kâfi geldiği kadarıyla kâfirler ile bir tutma bizi.

Aklımızı aklamak, ruhumuzu paklamak istiyoruz.  
Af istiyoruz müebbet mahkûm iken senden.

Müebbetimizi seninle hoş bir muhabbete çevir.  
Mahkûmiyetimizi mahçubiyetimiz sebebiyle fesh et.  
Ey ramazan gibi bir nimeti bize bahşeden ya Rab! bizi affet.

Hassan Alp Arslan

## **Sen, Ezberleyemeyeceğim Kadar Uzundun.**

Sen, ezberleyemeyeceğim kadar uzundun.  
Yorgun kelimelerini,  
Bıkkın zihnimle,  
Tökezleye tökezleye yaşatamazdım.  
Temelinde tembellik olan bu sevdan,  
Yüreği pas tutmuşcasına hurdaya veriliyordu.  
Bilmem ki bu sine neden geriliyordu.

Ziyadesiyle zordu,  
Ürkek olunca sevdan.  
Elde mevcut olanları dahi,  
Dahice silip süpüyordun.

Silindim...  
Halbuki daha yeni yazılıyordum.

Hiç uğruna hayallerimi sildin ya madem,  
Üstüne bir de şöyle iyice silkeleseydin beni,  
Daha önce bencilce farkında olamadıklarım,  
Mutluluk korteji eşliğinde üzerime dökülürdü.  
Bunları gördükçe boynum bükülürdü amma,  
Görmeden canlandırdıklarına anlam katar,  
Aradaki farkın, farkına varırdım.

Sen uzun bir cümleydin,  
Ama devrik ama yüklemsiz.  
Daha önce hiç karşılaşmadığım kelimelerle doluydun.  
Dolu gibi yağarken duygularıma sen,  
Ben ezber uğruna kendimi tekrardan yazıyordum.  
İstedğin kadar sil,  
Sadece varlığımı bil yeter.  
Vallahi yeter.  
Billahi yeter.

Hassan Alp Arslan

## **Acz Ve Fakr**

Ağlamak,  
Acizlik değildi ki.  
Kandırıldık...

Ağlamak,  
Acizliğini bilmekti.  
Anlamadık...

Bu yüzden dememiş miydi Resul:

"Allah'a yemin olsun,  
Benim bildiğimi siz bilseydiniz,  
Az güler, çok ağlardınız..."

Ağlamak için yeterli iki kelime,

"ACZ ve FAKR."

Hassan Alp Arslan



## **Ağlat beni Ey Hüzün**

Ey hüzün, ağlat beni bu gece,  
Gel hasbıhal edelim sabaha kadar.  
Başka kimseyi ağlatma. Ben ağlayayım hıçkırarak.  
Yanaklarım ıslanmak istiyor, gözlerim kızarmak.  
Ağlat ki;  
Simam değişsin bu kahır yüklü âlemde.  
Hep sen konuş, bendeki nefis hak etmiyor konuşmayı.  
Sesim titresin ağlarken. Cevap veremeyeyim sana.  
Ağlat beni ey hüzün.  
Ağlat ki, insan olduğumun farkına varayım.  
Hissiyat yok, ruh yok, et ve kemiğiz diyenlere inat.  
Gözümnden akan her damla,  
Kalbimde biriken bir noktayı silsin.  
Ey hüzün;  
Kalbim simsiyah olmaya başladı.  
Duygum aklımın esiri oldu.  
Nefsim şımardı beni dinlemiyor.  
Öyle laflar et ki, ağlamaktan gözlerim yara olsun.  
Başıma ağrılar girsin.  
Yoksa kaldıramıyor bünyem bu halimi.  
Hiç olmasa bu gece sen tut elimi.  
Yardım et... Yalvarıyorum!  
Muhtacım acı ama gerçek laflarına,  
İhtiyacım var duymak istemediklerimi duymaya.  
Sen, beni sevenlerin bana yapamadığını yap.  
Ağlat beni bu gece.

Ağlat ki;

Utanayım;

Utanmam gereken Şeylere utanmadığıma.

Bekliyorum... Ağlat beni...

Hassan Alp Arslan

**Ah...ah...ah...**

&#8206; Tesbihe dizdim pişmanlıklarımı,

Hacdän dönen hacıların dağıttığı kadar,

Pişmanlık tesbihlerim var...

Tek tek çekiyorum artık,

Ah... Ah... Ah...

Hassan Alp Arslan

## **Arıyorum Kendimi**

Hayal ardında bir ses, beynime sıçrar durur,  
Nefsim alamaz nefes, kalbim atmadan vurur.  
Heves üstüne heves, birikti kara nokta,  
Arıyorum kendimi, ne vardayım ne yokta.

Şahlan deyince susar, yüreğimdeki o er,  
Dörtnala gidiyorken, çomak soktu geceler.  
Baştayım zannederken, hep olurum sonlarda,  
Arıyorum kendimi, sonsuz olan bu yolda.

Yollarım hep dikenli, çıplak ayaklayım ben,  
Yeter ki tam bulayım, fark etmez Paris, Yemen.  
Gözlerim beni arar, bense ayrı yollarda,  
Arıyorum kendimi, ne ordayım ne burda.

Olta attım ummana, ne kar ettim ne zarar,  
Bana düşen bir tek ben, nedir ki neye yarar.  
Sürekli kazdım durdum, nasır tuttu ellerim,  
Arıyorum kendimi, bulursam size derim.

Hassan Alp Arslan

## Aşk Gececek Önünden

Hazır ol! Ciddiyet moduna gir!  
Birazdan aşk geçecek önünden.  
Kodların sıfırlanacak.  
Aklını iliklemeyi unutma,  
Kalbini düğümlemeyi.  
Saygıda kusur etme,  
Yeni yetme duyguları sevmez.  
Sakın.. Terbiyeni takın.  
Bak.. Gelmesi çok yakın.

Aşk geçecek önünden,  
Sana en mutlu günü yaşatacak,  
En acı günlere yol açacak.  
Belli süre yanında duracak,  
Hiç ummadığın bir anda,  
Sana söylemeden kaçacak.

Aşk olsun diyeceksin.  
Aşk hep olacak,  
Belki gülerek arkandan bakacak,  
Üzüleceksin.

Aşk geçiyorken önünden,  
Anlık tarifsiz kalp yönünden,  
İyi bakacaksın,  
Onu da anlayacaksın.  
Belki en gizlisinden saklayacaksın.  
Kıskanacak,  
Dayanamayacak,  
Kaybedeceksin.  
Mahvedeceksin en kahrından.

Ama aşk hep olacak,  
Belki arkandan bakacak,  
Üzüleceksin.  
Aşk olsun diyeceksin.  
Aşk olsun.

Hassan Alp Arslan

## **Bildiğim Sureler Okusun Beni**

Mantıklı bir anlamı mı olmalı illa,  
Kendime gelmem için yeterli,  
Bir tek,  
Lâ ilahe illallah.

Mantık mı arıyordun şimdi sen,  
Artık mı kaldı irinlerin arasından?  
Orasıyla burasıyla mı oynuyorsun değişmezlerin?  
Şaşırma,  
Şaşı gözlerin görüyormuş nasılsa,  
Etme hayret,  
Ha gayret karala,  
Bağlasın seni karalar inanç ağacına.  
Verilmeden kararlar,  
Şimdiden ağlasın pişmanlıklar,  
Gözyaşı döksün muhtaç olduklarına.

Mantıklı bir anlamı mı olmalı illa,  
Kendime gelmem için yeterli,  
Bir tek,  
İnna lillah ve inna ileyhi raciun.

Çare bulunamadı değil mi istenmeyene,  
Ama yine gidiyoruz istemeye istemeye,  
Boş ve coşlar arasında bitmeliymiş,  
Bize ayrılan süre.

Kaç sure biliyoruz,  
Neylere gülüyoruz,  
Eyvah kaçın!  
Nefs, elde ateşle üzerimize koşuyor.  
Biz bunu özgürlük koşusu mu sanıyoruz?  
Yanılıyoruz.  
Özgürlük,  
Bilmediğimize düşman olmak değildi oysa.

Evet..  
Bugün günlerden pazar.  
Kapalı mantık bilincim.  
Bildiğim sureler okusun beni.  
Hazırlık var en baştan,  
Sağ baştan,  
Bismillah,  
Elif, be, te, se, cim.

Ve susmalı.  
Sura üflenir birazdan,  
Yavaştan,  
Sırayla.

Karıştı ruhum,  
Oysa ki ben,

Sadece düşünüyordum.

Hassan Alp Arslan

## **Biz Nelere Kızardık...**

Sessiz çığlıklar içinde ağladığımız çok olurdu,  
Ama biz akan gözyaşlarına değil, kurumuş göz pınarlarına kızardık.  
Olma ihtimali olmayan hayaller kurduk sabahlara dek,  
Ama biz gerçekleşmeyen hayallere değil, o hayalleri kurduranlara kızardık.  
Ar damarı çatlamış, insafsız, mazlumu ezen zalimler tanıdık,  
Ama biz bu zalimlere değil, zulme karşı ses çıkaramayanlara kızardık.  
Fikirlerimize ters düşen, zıt kutuplarda olan arkadaşlarımız vardı,  
Ama biz o arkadaşlara değil, bizden olup da korkudan söyleyemeyenlere kızardık.  
Özgürlük nutukları atıp da, eşitlik, hak, hukuk gak guk diyenleri çok gördük,  
Ama biz bu özgürlük bezirgânlarına değil, bunlara bu fırsatı verenlere kızardık.  
Dünyada bunca zulüm olurken, koyunlara özenen insanlara rastlardık,  
Ama biz o insanlara değil, insanlara kötü örnek olduğu için koyunlara kızardık.  
Kimi zaman kızmaktan sesimiz kısılırdı, günlerce kızamazdık kızılacak şeylere,  
Bu arada ise bizim yerimize kızmayan, susan kızmazlara kızardık.  
Bazen de niçin bu kadar kızıyoruz diye kendimize kızardık,  
Ama yine de biz nelere kızdığımızı bildiğimiz için, kızamayanlar gibi

Hassan Alp Arslan



## Dekodertsizler

Heyhat!

Yine efkar bastı yüreğimde saklandığım dehlize,  
Saklanmalıyım.

Saklamalıyım efkarın aforoz ettiği duygularımı.

İhtilâl yememeli, yakılmamalı bir çukurda, atılmamalı bir köşeye.  
Faili gizli olsa da hislerimi hissizleştirmemeli kuytu gazaplar.

Yanlışıklıkla düşündüm,

Değişiyor, değmesine dahi tahammül edemeyenler, bitiyor,  
Alındık, çok alındık.

Sakin ha alınmayın, içeri alınmalısınız,

Nereye değin giderdi,  
mutlak bir gün bitlenmeden biterdi,  
Siz sunî ab-ı hayat suyu içenler.

Alkışlanarak bir bir gidiyor.

Ve şimdi,

Anlatmayın cebren vermek istediğiniz namahrem güzellikleri,  
Güz gelince güzellik biter.

Yaz bu kadar yeter. Değil mi?

Abartmayın.

Elinizdeki toz kabartmıyor artık sizi.

Susun,

Dizinizin dibinde dinginliği izleyen çocuk büyüdü.

Anlıyor,

Büyüledi, bir beden büyük geldi düşleri.

Anlamadınız.

Peki, ne oldu?

Diri diri yaşatacaksınız beni.

Çok oldunuz, Ölmedim.

Uzun süre saklamayın, bozular oyunlarınız.

Korkarım ki kokar.

Yüz bulduklarınız bir veremez oldu.

Boğuluyorsunuz.

Vurdunuz, yazdınız, astınız, çizdiniz.

Silgi oldu çizdikleriniz,

Artık sıra onlarda. Sıra bekliyor,

Zamanında iple sıraya dizdikleriniz.

Hassan Alp Arslan

## Devir Değişti Evlat

Gündüz çuvala girdi, şimdi gece hayat var.  
Ahlak karaya vurdu, nerde kaldı namus, ar.  
Millet soyma peşinde, ne çalarsan odur kâr  
Devir değişti evlat, aman sende değişme.

Çıplak giymek şereftir, sosyetelik meziyet.  
Bunların dünyasında, dindar olmak eziyet.  
Güzelim dünyamızda, işte budur vaziyet  
Devir değişti evlat, aman sende değişme.

şeytan dostumuz oldu, firavun idolümüz,  
Pislikler öne geçti, çöpe gitti gülümüz.  
Yollarımız karıştı, ne olur ki sonumuz  
Devir değişti evlat, aman sende değişme.

İnsan ile hayvanı, fark eyleyemez olduk,  
Hep içimize attık, artık doldukta dolduk.  
Özümüzden kaçtıkça, bu âlemde kaybolduk  
Devir değişti evlat, aman sende değişme.

Hassan Alp Arslan

## Horlaşmalar Geliyor Uyuyanlar Ülkesinden

Pisi pisine psikocimnastik aklı açar,  
Naçarım, kalemde aleme bil saçarım.  
Neyzen üfler meyveye, vitaminler tetikte,  
Zordur bili anlatmak, başlar spesifikte.

İlk adım, bulamadım bu hangi tür,  
Arabadan in, kendini ayaklarınla sür.  
Götür, nasılsa heybette son tur, kayıp yok.  
Yeter.. Artık kanal değişin..

Mikropların bayramı var, hücrelerden kaçtılar,  
Güvendiğimiz kale çöktü. Makrofajda bayi açtılar.  
Gülmeliyiz, gülün ömrü de mi olur dikenler oldukça,  
Sahteye muhtaç kalınacak, güller erken soldukça.

Yok olmadı bu, şimdi uyumadan susmalı.  
Horlaşmalar geliyor uyuyanlar ülkesinden.  
Kim var, kim yok. Sağ baştan kesilmeli başlar,  
Olamaz. Uyananlar var, yerine mi oturuyor taşlar.

Ya Hay! Hayretliğiz ama hayredemiyoruz.  
Biliyoruz o temiz, lakin gayretlenemiyoruz.

Gözümü kestirdim, gözüme kestireceğim meta kalmadı,  
Elimde onlarca yama var, eli uzunları geçmeli.  
Seçilmiş de geçilirmiş balya yiyenlerce hayvanca,  
Anlaşamıyoruz doğru. Çünkü konuşuyorlar tarzanca.

Korkuyoruz, yorumsuzluk yordu bizi yıllarca,  
Karanlık gözler isyani bunalımda zannımca.  
Şonu gelmeli, önünü görmeliyiz arkamızın,  
Üşümüyoruz, bir giyimlik lafı var parkamızın.

Dediklerinizin hepsine kocaman bir bilmukabele.  
İnşallah konuşmuyorumdur şöyle kendi kendime.

Bilcümle kendine harf arıyor, dikkat,  
Çok şey istenmiyor, sadece birazcık rikkat.  
Harfler silginin arkasına sarılmış,  
Anladık ki hepsi cümleye darılmış.  
Yana değıller birleşmeden.  
Bir leş görmeli ibretlik ne varsa almalık, kusmayın,  
Olmalı diyeceklerimiz, dilin kemiği yokmuş, susmayın.

Bunu yapmayın bize kaybediyorsunuz,  
Hani hiç ölmeyecektiniz. Nereye gidiyorsunuz?

Hassan Alp Arslan

## **Kalp ağlarken konuşamaz...!**

Acılarımı biriktirdiğim bir kumbaram vardı.  
Kardeşlerime yapılan her zulümde bir acı atıyordum içine.  
Böylece acılarla birikiyordu kumbaram.  
Bakıyordum her gün dünyanın řu haline,  
Bir tarafta Filistin, bir tarafta Çeçenistan.  
Ve kardeşlerimin olduğu daha birçok yer.  
Gökyüzündeki renk simsiyahtı,  
Denizler kıpkırmızı.  
Neden diyordum!  
Neden hep kardeşlerimin olduğu yerlerde bu renkler vardı.  
Yüzlerine bakıyordum sürekli ıslaktı,  
Bazılarının bir kolu yoktu, bazılarının bir bacağı.  
Her gün onlarcası toprağın altına giriyordu.  
Bense sadece bakıyordum oturduğum yerden rahatça.  
Belki bir şeylerin farkındaydım  
Fakat ne gelirdi ki elden dua etmekten başka.  
Acaba yanlış mı düşünüyordum,  
Ya herkes benim gibi düşünüyorsa!  
O zaman kardeşlerime kim yardım edecek.  
Elleri kopmadan önce kardeşlerimin elini kim tutacak sımsıkı,  
Ayakları kopmadan önce kardeşlerimle kim koşacak.  
Ben değilsem, sen değilsen, o değilse kim!  
Düşündüm... Düşündükçe kendime kızdım.  
Kumbaram dolup taşmıştı.  
Sonra Kalbime sordum:  
Ey kalbim! Neden susuyorsun!  
Neden bir şey demiyorsun yapmam için!  
Dedi ki:  
Evlat! Kalp ağlarken konuşamaz...!

Hassan Alp Arslan

## **Keşke Biraz İyi Olsa**

...keşke biraz iyi olsa,  
hani şöyle sevmelik değil,  
eğmesek başımızı kötürümvari.  
keşke biraz iyi olsa.  
bir daha "keşke" demesek bari...

Hassan Alp Arslan

## Keşke Kalbinin Sözüne Dinleseydin

Fikrimin Sözüne Kalbim Sağır Olmuş derdin,  
Ben kalbinin sağır oluşunu, beni kahır oluşumdan kurtardığı için sevmişim.  
Fikrin belki istemiyordu beni, belki de haklıydı bu fikrinde,  
Ama burada söz hakkı fikrinin değil, kalbinindi.  
Ve sen onu dinlemeliydin...  
Dinlemeliydin o sesin sana söyleyeceği çok şey vardı.  
Dinleseydin bu sözlerimi dinlemek zorunda kalmazdın.  
Şimdi beni dinle;  
Ben ki boşlukta kendimi ararken onu sende bulmuştum.  
Ben ki yalnızlığın bestesini söylerken madde âleminde,  
Sendeki notalardan beste yapıp mana âlemine geçmişim.  
Ben ki, Seni sevmişim...  
Kalbinin sözleri, fikrinin acı sözlerine mağlup oldu.  
Artık beni, tuttuğum gülün dikenleri bile acıyor.  
Karşımdaki ayna göstermiyor suretimi.  
Gözyaşım bu halime bir de kendi ağlıyor.  
Bilmiyorum... Bilemiyorum... Ne yapmalıyım.  
Sabrım bile artık bu halime sabredemez oldu.  
Sessizliğim pes etti bu halime.  
Fikrim kalbimle bir oldu ama sen yoksun.  
Keşke kalbinin sözüne uysaydın...  
Keşke şuan ben yerine onu dinleseydin...  
Ve sende beni sevseydin.

Hassan Alp Arslan

## Kölesiyim

Ufkumun alabildiğince hayalleri, sessizliği bastırırken sessizlikle,  
Umudumun peşinden koşan, bilinmezliğin bir kölesiyim.  
Organlarımın algılamakta aciz kaldığı, Ruhumun derinliklerinde gizli kalan,  
Nedenlerin, nasılların, cevabını arayan soruların kölesiyim.  
Ruhu ispata gerek yok, görmek bile bazen ikna etmez insanı,  
Görmeyi bilmeden görüyorsa gözler, görmeyi görmeden görenlerin kölesiyim.  
Sonsuzluk an kadar yakın, son kadar uzak. Bir yerden başlamak gerekiyorsa sona,  
Ve başlangıç sonunda bitecek ise, sonu başta arayanların kölesiyim.  
İnanmak anlamayı istemekte gizli, anlamayı istemeden inanmaz insan.  
Akla güvenme, akıl her şeye akıl erdiremez, akıl ile fikri bir yürütenlerin kölesiyim.  
Ölmek için azda olsa yaşamak gerekiyor, yaşamak içinse var olmak,  
Varlık ile yokluk arasında, var olmayı yok olmaya tercih edenlerin kölesiyim.  
Hasta isen kendine doktor arama, kendinden iyi doktor yoktur sana,  
Her bulduğum ilacın değil, derdime çare olan ilacın kölesiyim.  
Boşluğu boşlukla doldurmaya niyetin varsa, önce boş olmayı öğren,  
Öyle dolular var ki boş olamayan. Dolmadan önce boş olmayı bilenlerin kölesiyim.  
Köle olmak gerek, en köle olmak, Bulmanın şartı budur arıyorsak eğer,  
Ve ben, gerçekten köle olmayı becerebilenlerin kölesiyim...

Hassan Alp Arslan

## Prezentabl Kayması

Postalı postacıya vermeli,  
Getirip soksun döneke başlı ayağımıza.  
Terlikler ter yapıyor,  
Yatmalıyız derhal modern insan ayağına.  
Durun... Hazır değiliz...  
Acizden acuzeye terfi etmiş maarif dayağına.

Aslen prezentabl kaymış, kaymak şaftın ne haddine,  
Demir dağlarla mı örülmüş,  
Gidip bakmalıyız nefsin seddine.

Oturtamıyoruz ki oturalım,  
Şöyle rahatça bize ayrılan sıraya.  
Mikrofonu burnuna sokup sümük dinletenler,  
Maalesef revaçta.  
Zürafaya ses teli takıp konuşurmaya çalışıyoruz,  
Ha gayret.  
Ense kalın olunca ses daha gür çıkıyormuş,  
Hayret.

Akıl zoru başardı,  
Sahibine en üstün olduğunu benimsetti.  
Maymun insan maceraları, hırs davası oldu,  
Epeyce gülümsetti.  
Beynine kelepçe takıp ufaltmaya çalışanlar var,  
Görüyoruz.  
Örümcek kafalı güzel bir yaftadır,  
Biz günde 5 vakit yiyoruz.

Müzikte topu topu 7 nota varmış,  
Yeter mi bilmem kin kasmaya.  
Biliriz, tek harf bile gerekmezmiş,  
En okkalısından susmaya.  
Hayratları hoyratça harcamışız,  
Ağzımızı temizleyecek musluk kalmadı.  
Nedir ki dinmiş, imanmış?  
Kelepçeli beyin, damarlardan bunları almadı.

Hassan Alp Arslan



## Saçımı Malıyorum

"Bilir misin? " diye soru sormayı hiç sevmedim, sormadım da. Bilsen, anlattığımın kıymeti kalmazdı, "he evet biliyorum" derdin, Bilmesen, heyecan yapar, demek istediğimi doğru anlatamazdım. Ne büyük bir dert şimdi bu..bu sorular.. beni yoruyorlar.

Bilir misin?

Cümlelerimin sonunu asla "anlatabiliyor muyum? " diye bitirmedim. Anlasan, kibirlenir, nefsimin egomanyası altına girerdim. Anlamasan, "ne aptal şeysin sen" der, kendi kendimi yerdim.

Anlatabiliyor muyum?

Kendimle kattiyen çelişmedim, ben hiç değişmedim. Çok sakın bir insanımdır, Mevlana beni görse yanına alırdı, "Aferin oğlum. Aynen devam" derdi...

Sigara, alkol kullananların yüzüne tükürmek, "zıkkım iç ulan..." diye saymak, Mahalle baskısı neyse onu uygulayıp, kendime saksı muamelesi yapmak, Dinime küfredenin gırtlakını sıkıp, oracıkta gebertmek isterdim.

Yoksa ben kendi kendime çelişiyor muyum?

Küsmekten nefret eder, "bana ne ben oynamıyorum" demez, Çocukluğun getirdiği en gıcık şeyleri çocuk moduna girer yapardım.

Çocukken misketi, diğer misketi vurmak için kullanırdık. Şimdi misket, bomba oldu, insan vurmak için kullanılıyor. Söylesenize böyle anna banna dümdüz gidilesi dünyada,

Nasıl akıllı kalabilirsiniz ki?

Cinnetimi getirmesin kimse, her işimi kendim yaparım. Boğaz köprüsünün korkuluklarına çıkar, Oradan, gördüğüm en lüks bir arabanın üstüne atlarım.

Deniz, baba parası yemiyormuş. Kirletmeyeyim onu, Robin hood olayım. Zengin arabasını hurdaya çıkarıp, Hurdacıya vereyim hood'una. Satsın para kazansın.

Her ne ise artık öyle dursun. Şimdilik vazgeçiyorum. Bu aralar galiba Bakırköy'ün yanından az geçiyorum.

Çocukken tüfek saçmalarıyla zihniyetimden vurulmuşum. Bundandır olur olmaz saçmalayışım.

Hassan Alp Arslan

## Sakala Dair

Hacim haberin var mı, sakalın meşhur olmuş,  
Senin sakal kıl değil, siyasal bir sembolmüş.  
Şimdi dersin kıl kıldır, kılın kıldan farkı ne?  
Sakal falan bahane, Müslümansın daha ne.

Che'nin sakalı meğer özgürlüğün sembolü,  
Che yozlaşan gençliğin en muhterem idolü.  
Senin sakalın ise yobazlığa davettir,  
İrtica hortlatacak, tehlikeli alettir.

Darwin'in sakalına maymunlar asılırlar,  
Bunlar insan görünce bir hayli kasılırlar.  
Bizler insanoğluyuz, hacim şükretmek gerek,  
Gel de bu maymunlara biraz nasihat vererek.

Hacim görüyor musun, senin sakal dert oldu,  
İrticayı hortlattın, millet saçını yoldu.  
Saçını yolanlara bari biraz sakal ver,  
Değerini bilsinler, kıla kıllık edenler.

Hassan Alp Arslan

## **Sen Benim Hiçbir Şeyimsin.**

Sen benim hiçbir şeyimsin.  
Şehrimde yanmayan sokak lambası,  
Umut camlarımı kıran hayta bir çocuk.  
Atmayan kalbim, yorgun ayaklarım, sensiz benim,

Sen benim hiçbir şeyimsin,  
Saklanırken sobelendiğim anki hayal kırıklığım,  
Hiç toplanmayan yatak gibi dağınıklığım,  
Ağlayamayan gözüm,  
Her konuya uyan sözümsün,  
Asla nokta koyamadığım cümlem,  
Sinirlenince koyduğum ünlem.

Sen benim hiçbir şeyimsin.  
Yapamadığım sensizlik,  
Edemediğim densizlik,  
Veremediğim cevap,  
Alamadığım sevap.  
Çalamadığım zil,  
Konuşturamadığım dilsin.

Bırak. Herkes her şeyi benden bilsin,  
Nasılsa hiçbir şeyimsin.

Hassan Alp Arslan

## **Şimdi Ben, Bu Beni Ne Edeyim?**

Ruhum bedenim ile savaş halinde,  
Nefsim isteklerini yaptırma derdinde,  
Aklım kaybolmuş, bulamadım yerinde,  
Şimdi ben, bu beni ne edeyim?

Ben, beni arayan bir seyyah,  
Kalbim ne bembeyaz, ne simsiyah.  
Kıyametim gelmeden dünyada berzah  
Şimdi ben, bu beni ne edeyim?

Bilinçaltına bastırılmış duygular,  
Vesveseyle bitmek bilmeyen sorgular,  
Sonunu görememenin yarattığı kaygılar,  
Şimdi ben, bu beni ne edeyim?

Düşüncelerim firar etti, dilim sükûtta,  
Anlayamadım ne varlıktayım ne yoklukta,  
Atmak isterdim bendeki beni bir solukta,  
Şimdi ben, bu beni ne edeyim?

Hassan Alp Arslan

## **Tamam.sormadım Say...**

Tamam sormadım say.  
Say ki sormalarım kaç olmuş,  
Olmuş mu sana göre anlamsız sorularım.  
Soramayışım, sorduğumda cevap alamayıışım.  
Alamayışımdandır ruhumda bitmeyen asilik.  
Hay aksi! bitmiyor.. bitmiyor sorular...

Tamam be sormadım say... sormadım.  
Sorup yormak istemezdim seni,  
Bilseydim sormazdım.  
Hani bir kez de sen sorsaydın da,  
Son sorsaydın beni.

Yeni değildi bu. Bir yandan da eskimeyendi.  
Bu, sonuçsuzluğuydu sonuca ulaşamamanın.  
Bu, boşluğuydu doldurmaya çalıştığım cevabın,  
Bu, bilememekti neden öldüğünü,  
Ve ölmekti gömüldüğün yerde.

Tamam sormadım say,  
Soru işaretini bir yaşlıya ver,  
Ver ki,  
Neden zorla yürüdüğünün cevabını bulsun.  
Olsun be olsun...

Hayaller boş yere mi var?  
Şimdi bir hayal yakar,  
İçime çekerim.  
Her çekişte yeni cevaplar bulur,  
Senden alamadığım cevabın içinde kaybolurum.  
Kimbilir... belki de seni orada bulurum.  
Belki... belki bulunca ölürüm... ölürüm.

Hassan Alp Arslan

## **Yollarımız Artık Düşmüyor Kuyulara**

Bırakın..  
Sinirlerime, bir sakın miktarı kafa atayım.  
Şöyle yusufi bir kuyu kazın da,  
Vicdani azaplarımla içinde yatayım.

Medrese..  
Ah medrese.  
Görüyor musun..?  
Göremiyorum.

Gülmüyorsun?  
Çok oldu yusuf kuyudan çıkalı.  
Düştü içimize kuyular.  
Ve düşmüyor artık,  
Yollarımız kuyulara.

Bırakın..  
Sinirlerime, bir sakın miktarı kafa atayım.  
Şöyle yusufi bir kuyu kazın da,  
Vicdani azaplarımla içinde yatayım.

Hassan Alp Arslan

## **Yorgunluğumu İyiye Yoruyorum.**

Yorgunluğumu iyiye yoruyorum.  
Akıtılan her terin alındaki resmi farklı.  
Yetenek de gerekmiyormuş ressam olmaya.  
Alın. Size her gün farklı bir resim çiziyorum.  
Ben çizdikçe suskunluk abideleri kazanıyor.  
Hamd olsun diyorum.

Doyuyorsa inancım,  
Bitiyorsa yürek sancım,  
Sonsuzluksa amacım,  
Hamd olsun.  
Varsın az olsun.

Anne yüreği gibi,  
Baba fedakarlığı gibi,  
Onlar yedikçe ben doyuyorum.

Fikir hamalıyım.  
Kendi kendimi inşa ediyor,  
İnşaallah diyorum.  
Yapımı bir ömür süren,  
İnşaat halindeyim.  
Sokturmuyorlar fikirlerin içine,  
Tehlikeliyim.  
Yasağım.

Sokağımda öldürülen harfler var.  
Olmaz, Olamaz.  
Nasıl gider ve nereye kadar.  
Dur demeli,  
Sur delmeli.

Kanunlarımı ben koymadım ki,  
Cezasını ben vereyim.  
Oluyorsa güzel şeyler,  
Tamamdır.  
Gerisi boş.

Kazanmak mı?  
Bilemem.  
Sadece hamd olsun.  
Kaybetmek mi?  
Olsun.

Gül ürüyorum.  
Misk sürüyorum.  
Olabildiğince gülüyorum.

Cici isyanlardayım.  
Fark etmez.  
Hamd olsun.&#65279;

Hassan Alp Arslan